

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Lidé pro nás stromy sázejí,
sázejme my též.“*

staročeské přísloví

Úvodní slovo

Možná mnohý z nás udělal zkušenost, že hodnotu některých věcí si člověk paradoxně uvědomuje teprve tenkrát, až o ně přijde. I to, co vnímáme jako samozřejmé, např. pouhá přítomnost některých lidí, většinou ve skutečnosti přináší nemalé obohacení. A když tito lidé odejdou, teprve vidíme, jak byli užiteční.

Během Vánoc mnozí z vás zaznamenali, že výzdoba kostela nebyla taková, jak jsme byli zvyklí. Pokud se ptáme proč, odpověď je jednoduchá: chyběly nám

jedny až donedávna samozřejmě přítomné ruce – ruce kostelníka. Ti lidé, kteří ještě zůstali k dispozici, posloužili na hranici svých možností. Na víc už nestačili.

Všem, kteří pomohli s přípravou na svátky, i všem, kteří přispěli k jejich slavení, patří o to větší poděkování.

P. Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Jeví se jako užitečné připomenout některé zvyklosti** zaužívané při slavení bohoslužeb. Tak například bývá zvykem ponechat při deváté a jedenácté mši svaté v neděli lavičky před oltářem pro malé děti s maminkami. Častěji se nyní stává, že někdo z pozdě příchozích starších farníků nenajde místo v kostele, a tak se snaží jakýmsi „morálním nátlakem“ (tzn. že se postaví před tuto lavičku a čeká, až ho někdo pustí) najít místo k sezení. Tato místa z dobrých důvodů chceme nechat pro děti. Kdo chodí na mši pozdě, nemůže svůj problém řešit na úkor druhých. Pokud se týká podávání sv. přijímání, je třeba se rozestupovat po celém obvodu oltářních stupňů, a ne se tlačit jeden přes druhého pouze prostředkem kostela: Vzniká tak zmatek a samo podávání sv. přijímání trvá znatelně déle.

• Uvádíme přehled o tom, **jak je v jednotlivých brněnských nemocnicích organizována duchovní služba**, a na koho se tedy obracet v případě této potřeby. V této souvislosti bych chtěl připomenout, že nejlépe je, když se např. se žádostí o přijetí svátosti nemocných obrátíte na kněze ještě dříve, než odejdete do nemocnice (např. v kostele kdykoli po mši). V nemocnici je to vždy spojeno s určitými obtížemi (malé soukromí, omezené časové možnosti atd.)

Bakešova chir. nemocnice

řád Jezuitů, Kozí 8

05/42216695

(naléhavé příp. FÚ sv. Augustin

05/43248134)

Onkologie na Žlutém kopci

řád Jezuitů, Kozí 8

05/42216695

(naléhavé příp. FÚ sv. Augustin

05/43248134)

Dětská nem. Černá Pole

FÚ sv. Tomáš, Lidická 6

05/572215 (05/45572215)

Fakultní nem. Bohunice

FÚ Starý Lískovec, E. Přemyslovny 27

05/47246575

Fakultní nem. u sv. Anny

P. Roman Strossa, Lazaretní l

0602/582459

Rehab. ústav, Nový Lískovec

P. Roman Strossa, Lazaretní l

0602/582459

Chirurgická nem. Delta

FÚ sv. Tomáš, Lidická 6

05/572215 (05/45572215)

nem. Milosrdní bratři

Milosrdní bratři, Vídeňská 7

05/43210803, 05/43242187

Porodnice, Obilní trh

FÚ sv. Jakub, Jakubská 11

05/42213835, 05/42212039

Psych. léčebna, Černovice

FÚ Křenová 21a

05/43249933

Úrazová nem., Ponávka

řád Minoritů, Minoritská 1

05/42215600

Vojenská nem., Zábrdovice

FÚ Zábrdovice, Lazaretní 1

05/45212156

Pokud se nelze akutně dovolat na příslušnou duchovní službu, je možno volat v této věci děkanství na telefon 0776/206077

Farní ples 2002

vzpomínka na večer

Život není jen práce a starosti. I zábava a příjemné odreagování k životu patří. Ty tam jsou doby, kdy se konaly pořádné hony a štvanice na lesní zvěř. Už dlouho mě nikdo na žádný takový hon nepozval. Ba ani do lesů Rytíře Stanglera. Ale naštěstí jsou i jiné možnosti.

Odnepaměti se lidé bavili například také při muzice. A to nám zůstalo dodneška. Pravda, role jsou rozděleny. Někdo se baví více, jiný méně. Někdo jde na ples, jiný hlídá děti. Ale nakonec to vypadá, že všichni jsou spokojeni.

Ale jít na ples to není jen tak. Již od podzimu něžnější polovina uvažuje o tom jakým zevnějškem zalahodí svému okolí. A předvánoční období je nevhodnější pro poznámky typu: „blíží se plesová sezóna a já nemám v čem jít“. Ve většině domácností se tuto situaci za pomoci větších či menších finančních obětí podaří vyřešit.

Zajištění stolu a lístků je činnost nenáročná, zejména u Tomáškovského plesu, kdy vám pořadatelé nabízí lístky téměř pod noseem vždy po mši. A pak nastane kýžený den. Marně však budete těm něžnějším připomínat, že je už nejvyšší čas, přestože do začátku plesu chybí tři hodiny. Nejvyšší čas nastane až v okamžiku, na který jsem však dosud nenašel žádnou rovnici. Jediné, co o tomto okamžiku vím, je, že už je pozdě. Něžnější se zvedne a přejde do koupelny či jiné místnosti s velkým zrcadlem. A pak to začíná. Nejprve drobné problémy. Tu špatně oschly vlásky, tu je potřeba více natočit, tu přibarvit, tu odbarvit, tu to a ono. Pak teprve nastanou ty vážnější problémy. Šaty, které včera perfektně sedly, dnes odstávají, jedno ramínko je delší, pravá část světlejší a levá část kratší. Najednou též začnou vážné nejistoty s příslušenstvím. Není nakonec lepší ten druhý náhrdelník a neměla bych si raději vzít ty černé boty a kabelku a jiný náramek či pštroší péra... Následně přijde na řadu drogistická chemie, ve které se popravdě moc nevyznám. Ale nakonec něžnější vyjde krásná, usměvavá, celá se třpytící a částečně spokojená. V tuto chvíli na plese právě končí polonéza. Pak se něžnější celá prohlédne ve velkém zrcadle a provede řadu posledních nevýznamných, ale důležitých úprav, které v danou chvíli nedokážeme docenit. Partner, kterého u dveří již intenzivně bolí nohy, se těší, jak si na plese konečně sedne. Nicméně partnerce jako vždy okamžitě odpouští a vyráží společně na místo určení (rád se od pánů dozvím, že existuje rodina,

kde je tomu jinak). Na ples se přijíždí se zpožděním, ale se sluncem v duši.

Letošní ples farnosti sv. Tomáše se konal v sobotu 12. 1. 2002 opět v místnostech Biskupského gymnázia (Bigy). Právě proto jsme přijeli právě sem. Nejprve jsme odložili nepotřebné šatstvo a boty do šatny za dobrovolný obolus. V okénku nás přivítala usměvavá Píďalka, která si vlnivým pohybem poradila i s bundou bez poutka. Naši přátelé u stolu nám ještě nestačili zasednout všechny místa. A protože měli na večer půjčený ubrousek „prostří se“, stůl byl zaplněný dobrotami, vínem a půjčenými skleničkami. Nálada byla od počátku výborná. Byli jsme ihned upozorněni, že jsme přišli o tradičně vtipný úvod pana faráře (jeho část otiskujeme v článku *Přečetli jsme za vás* na str. 5 – pozn. red.), který své farníky nikdy nenechá na holičkách, a také o vynikající polonézu. Přítomen byl také pan kaplan, který intenzivně pořadatelům pomáhal u vchodu gymnázia. Na podiu se o doprovod starala stará, známá AJ Capella.

Nepřišli jsme však zdaleka poslední, zřejmě jsou rodiny ještě s většími zrcadly. U stolů se přátelé přivítali, vzájemně si pochválili šaty a pak následovala konverzace plná humoru a duchaplného vtipu. Jakmile však zahájila muzika svou produkci, osazenstvo se zvedalo a páry prověřovaly svou schopnost sladit krok s rytmem plynoucím sálem. Zejména rodiče skautů si na sebe museli dávat pozor, neboť skautský management využíval situace a rodiče prověřoval i na parketu. Obdobně děti

tancovaly se svými rodiči a nejedem tatínek to uměl řádně s dcerkou rozpumpříkovat.

Sál Bigy poskytuje pro tancování velmi příjemné prostředí, což jistě právě Vy účastníci potvrdíte. Množství párů vzhledem k prostoru umožňuje realizovat se i těm nejnáročnějším tanečnickům s těmi nejnáročnějšími kreacemi. Zcela jistě patří velký dík organizátorům, kteří se starají o tuto tradici a celou akci připravili. Připravili také bohatý program plesu, který bylo možné sledovat jen s velkým vypětím. Již jsem se zmínil o polonéze, která ples zahájila. V další části programu předvedla ve STEPÚ své schopnosti Marta Štístko, která se se svými kvalitami pohybuje na evropské úrovni. Nemohly chybět ani ukázky standardních a latinskoamerických tanců a také již pravidelná soutěž. Moderátor musel páry ze začátku trochu přemlouvat, ale nakonec se soutěž změnila v ambiciózní boj, z něhož vítězně vyšel pár Brtník-Píďalka, který si právem odnesl palmu vítězství. Na plese nemůže chybět ani tombola s hodnotnými dary, z nichž můžeme snad zmínit např. přívlastková vína, dorty, krůty (letos ještě ne živé), salámy a další. Řada výher vzbudila nadšení i veřejné veselí, což jen potvrzovalo nádhernou atmosféru a kamarádké prostředí umožňovalo tu a tam někomu jeho výhru kolektivně zlikvidovat. V rámci toho všeho jsme my asketi museli stihnout ještě večeri. K tomu nutno dodat, že výběr byl tak rovnocenně hodnotný, takže si někteří hodovníci nemohli vybrat a chtěli všechny tři chody. Když ale zjistili, že mají

jen jednu stravenku, měnili objednávku vždy podle toho, co právě personál nesl kolem. Nebudeme jmenovat, ale např. pan regenschori se málem ani nenajedl.

Škoda jen, že ten čas tak spěchá. Prostory byly napěchovány známými a příjemnými lidmi a člověk by chtěl ztratit alespoň slovíčko s většinou z nich, ale úsměvy a pokynutí při míjení na parketu mnohdy muselo stačit. A tak se těším na příští ročník i další roky, protože jsem přesvědčen, že to budu právě já, kdo bude desetitisícím návštěvníkem Tomáškovského plesu.

– ki –

Přečetli jsme za vás. . .

. . . dnes z knihy

„Já to doufejme něk zámáknou!“

60 SLOHOVÝCH PRACÍ
NEAPOLSKÝCH DĚTÍ

Mně nejvíc zaujalo podobenství, co je o lazarovi, lazar byl Ježíšův kámoš, někdy spolu chodili ven na nákupy. Avšak jednoho dne dostal Lazar ošklivou nemoc na kůži a jelikož v té vesnici měli nejbliž do nemocnice až v Římě, mezitím umřel. A tak všichni v rodině plakali, byli moc smutný. Říkali to je ale škoda.

Další den ho položili do hrobu a přiklopili kamenem, který by ani Rambo neuzved. Jednou jeho manželka potkala ježíška a řekla mu, že tvůj starý kamarád

lazar umřel, kdybys tam moh zajít, udělal bys mi radost. A tak Ježíš jde v klidu a pokoji na hřbitov. Jak ho ostatní viděj, všichni ho následujou a všichni mu říkaj Ježíši, mě umřel bratr, Ježíši, mě umřela maminka, Ježíši, mě umřel bratranec, avšak Ježíš moh zachránit jenom jednoho. Těch mrtvých bylo strašně moc!

A tak mocně zařval a řek lazare, polez ven a lazar vyšel. Ale šel z něj strach, byl jako mumie, vypadal jak Zombi, ale byl živý a i když měl pusku zafačovanou usmíval se štěstím. Ježíš ho objal a povídá: Lazare pro tento krát ti odpouštím, ale příště už neumírej.

A když to viděl Jidáš, šel a zradil ho.

Slovo nemocným

Kristus Pán říká: „Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět.“

Jan 16,33.

Když hovoříme s lidmi, tak často slyšíme, že si stěžují na to, že je přepadává úzkost. Někdy ani neví, co je její příčinou, takže se proti ní nemohou bránit tím, že by si rozumově ujasnili, zda je tato úzkost odůvodněná. To se nestává jen některým lidem, ale bývají tím postiženi všichni lidé – mladí i staří, zdraví i nemocní. Během celého života se úzkost vyskytuje a každý se s ní musí vyrovnávat.

Každé období lidského života má svoje specifické příčiny úzkostí. Dítě má strach

z první cesty do školy, ze zkoušek, z nových kamarádů. V pozdějším věku zase z rozhodování se o budoucím zaměření, později má strach, zda obstojí v zaměstnání, zda se prosadí mezi spoluzaměstnanci. Když je v pokročilém věku, nahání mu strach možná ztráta zaměstnání, odpovědnost za druhé lidi, brutalita lidí, kteří člověka obklopují, a nakonec každého přepadne strach z nevyhnutelného konce pozemského života a z nejistoty, co bude následovat. Možností lidského strachu je mnoho a nikdo nemůže tvrdit, že se nikdy ničeho nebojí. Snad se mu to daří navenek zakrývat, ale v nitru je strach zakotven a jednoho dne se projeví a ovlivní život člověka.

Nám, kteří věříme v Boha, který je vševědoucí a všemohoucí a kterému záleží na každém z nás, pomáhá překonat strach víra v jeho dobrotu a lásku k nám. I když se nám někdy zdá, že je naše situace těžká, není to důvod k beznaději, depresi a strachu, ale k důvěře v Boží ochranu. Každý z nás zná hodně příkladů ze života světců, kteří byli vystaveni často dlouhým a těžkým zkouškám a kteří v nich s Boží pomocí úspěšně obstáli. Každý si může uvědomit ze svého vlastního života Boží působení a ochranu, a to mu může pomoci dobře prožít těžké chvíle jeho života. Situaci usnadní každému, když bude pokládat těžkou situaci za zkoušku, ve které má obstát a která má pouze omezené trvání. Když ji prožije dobře, bude jeho další život probíhat klidněji, protože získal další zkušenosti s Boží prozřetelností. Můžeme

se na období, ve kterých prožíváme strach, dívat jako na kříž, který neseme, který je záslužný, který může prospět nám i dalším lidem. Nikdy ho neneseme sami, ale je s námi Kristus Pán, který zná jeho tíhu a ví, jak nám má pomoci. S jeho přispěním jsme schopni prožívat život správně ve všech životních situacích.

P. Josef Šik

Co se událo

z farní matriky

V listopadu a prosinci si slíbili věrnost:

Karel Čech a Pavla roz. Patloková	10. 11. 2001
Tomáš Lipenský a Lenka roz. Pikolová	9. 12. 2001

V listopadu a prosinci se s námi rozloučili:

František Hrazdil	76 let
Jarmila Berková	85 let
Renata Zavřelová	38 let
Květoslava Preislerová	80 let
Jiřina Šterclová	80 let
Anna Tihlaříková	78 let
Jaroslav Žák	91 let
Bedřiška Fesslová	94 let
Růžena Křížová	70 let
Jarmila Kalinová	89 let
Zdeňka Blažková	79 let

V listopadu a prosinci byli pokřtěni:

Aneta Hana Smrčková	18. 8. 2001
Sabina Kateřina Polášková	12. 5. 2001
Sebastian Karel Grygar	25. 10. 2001
Nikol Krupičková	7. 10. 2001
Tereza Peňasová	1. 7. 2001
Vít Josef Sobotka	12. 6. 2001
Filip Tomáše Šajat	28. 7. 2001
Lucie Marie Nešporová	11. 9. 2001
Saskia Jakubcová	16. 5. 2001
Jitka Markéta Cholková	22. 6. 2001
Ivana Marie Cholková	17. 7. 1994
Lucie Marie Věra Tomiczková	7. 8. 2001
Ivan David Lakatoš	24. 10. 2001

Údaje o hospodaření farnosti v roce 2001

PŘÍJMY (KČ)

sbírky	1 231 452,00
dary fyzických osob	135 880,00
dary právnických osob	20 200,00
úrok z vkladů	5 359,00
ostatní příjmy	26 211,00
zůstatek z roku 2000	74 677,87
příjmy celkem	1 493 781,53

VÝDAJE (KČ)

mzdy	55 521,00
daň ze mzdy	8 704,00
soc. a nem. pojištění	31 160,00
bohoslužebné potřeby	55 475,00
režijní výdaje	173 921,70
opravy památek	68 550,60

opravy ostatní	4 872,70
odeslané sbírky	323 688,00
charitativní dary	15 000,00
daň z nemovitostí	1 450,00
ostatní výdaje	234 369,00
výdaje celkem	972 712,60

zůstatek hospodaření

k 31.12.2001 521 068,93

NĚKTERÉ ÚDAJE

O DUCHOVNÍ SPRÁVĚ V ROCE 2001

počet křtů	77
(z toho dětí do 1 roku	58)
biřmování	24
1.sv.přijímání	13
sňatky	32
pohřby	69
(z toho kremací	54)

Z farní charity

Sestry a bratři,

opět se uzavřel jeden občanský rok a my bychom chtěli využít této příležitosti k zamyšlení nad naší prací v průběhu oněch uplynulých tři sta šedesáti pěti dnů roku 2001. V jednotlivých číslech „Tomáška“ jsme vás pravidelně informovali o aktivitách a projektech, na kterých se naše farní charita podílela. Nyní bychom vám chtěli předložit stručnou rekapitulaci všeho, čím jsme se vloni zabývali, a přehled, jak

jsme přitom hospodařili s finanční a jinou pomocí, kterou jste nám poskytli.

1 Hlavní náplní naší práce je péče o starší a opuštěné bratry a sestry, pro které zajišťujeme jednou až dvakrát týdně nákupy, úklid, doprovod při vycházkách nebo při návštěvách lékaře, ale také jen prosté společenské návštěvy, které jsou často vyžadovány a vděčně přijímány. Podle individuální situace se eventuelně při těchto návštěvách pokoušíme i o evangelizaci. V současné době naši dobrovolníci navštěvují a starají se o 17 starších občanů. Poněvadž jsme nestačili plnit všechny požadavky na nás kladené, pokusili jsme se prostřednictvím „Tomáška“ a nedělních ohlášek provést nábor nových zájemců o spolupráci s charitou a k velké naší radosti se nám dvě obětavé dobrovolnice přihlásily. – V roce 2001 odešla na věčnost jedna z našich svěřenkyň.

2 Před Vánocemi jsme jako každoročně mohli i vloni připravit a rozdat opuštěným lidem z naší farnosti vánoční nadílku. Díky vašim materiálním a finančním darům jsme

mohli naplnit 34 igelitových kabelem ovocem, ořechy a krabicí s cukrovím. Všechny nadílky způsobily velkou radost a některé byly dále děleny mezi více lidí. Pán Bůh zaplať za krásné, pečlivě a s láskou vyrobené cukroví. Dík za nepřehlédnutelné perníkové andílky, které jsme mohli vložit do všech nadílek. Část cukroví a ovoce jsme poslali do Denního centra pro lidi bez domova a část do Domova pokojného stáří na Kamenné ulici, jehož obyvatelky jsou často také zcela opuštěné. Milý dopis od vedoucích pracovnic Domova otiskujeme:

Vážení a milí,

V Brně 3. 1. 2002

Stejně jako před rokem jste i tentokrát obdarovali množstvím různých sladkostí, ovoce a jiných dobrot ze sbírky farníků od sv. Tomáše obyvatelky Domova pokojného stáří na Kamenné. Tak se Vám podařilo zpříjemnit vánoční a novoroční svátky a vytvořit téměř domácí atmosféru našim babičkám. Všem velmi chutnalo a navíc ty naše klientky, na které nikdo nepamatuje, měly alespoň chvíli pocit, že pro někoho hodně znamenají. Všem štědrým lidem z Vašeho farního společenství vyřídte od nás i od našich babiček upřímné Pán Bůh zaplať.

Do všech dnů roku 2002 přejeme co nejvíce Božího požehnání, at' Vaše smysluplná práce přináší radost a užitek Vám i těm, kterým pomáháte

Bc. L. Šujanová – vedoucí Domova

M. Dohnalová – vrchní sestra

3 Individuální i kolektivní sponzorští rodiče z naší farnosti pokračují v adopci na dálku několika indických dětí. Jsou v přímém styku s organizací Bala Pragathi Kendra (sestra Marie Goretti) nebo s pražskou Arcidiecézní charitou, která tento projekt koordinuje. V uplynulém roce byla adopce na dálku rozšířena také na Ugandu. Propagační leták a dopis pražské Arcidiecézní charity s důležitými informacemi najdete na vývěsce vzadu v kostele.
– Z vašich finančních darů jsme podpořili výstavbu nové školy pro sirotky v ugandské vesnici Kikube částkou 2 000,– Kč. Vedoucím projektu Adopce na dálku na pražské Arcidiecézní charitě je nyní paní Lenka Černá, tel. 02/24 25 09 85 nebo 02/24 24 65 19.

4 Stále jsme ve styku s rodinou Žižkovských (Domov ohrožených dětí Nazaret), které jsme z vašich darů poskytli na potřeby pěstounských dětí celkem 9 000,– Kč.

5 Z vašich darů jsme podpořili také některé další projekty charity nebo jiných organizací. Jednalo se o tyto částky:

PROJEKT DIECÉZNÍ CHARITY BRNO

– Hospic v Rajhradě 3 000,–

PROJEKTY OBLASTNÍ CHARITY BRNO

– Denní centrum pro lidi bez domova 2 000,–
– Domov sv. Markéty 1 477,–
– Effeta pro lidi s mentálním postižením a autismem 5 000,–

– Chráněné bydlení 4 000,–
– Domov pokojného stáří Kamenná 3 000,–
– Pomoc lidem postiženým zemětřesením v Indii 6 000,–
– Pomoc lidem postiženým záplavami na Ukrajině 5 000,–
– Pomoc lidem postiženým záplavami na Sibiři 4 000,–

OSTATNÍ PROJEKTY

– Likvidace lepry 8 000,–

6 Již šestý rok probíhá v kostele sbírka použitých známek pro misie. Tato činnost ale v posledních měsících vyčerpává naše fyzické možnosti v neposlední řadě proto, že známky bývají nedbale utrhány z dopisů, způsob jejich skladování bývá žalostný a způsobuje značná poškození. Podařilo se nám získat šikovného dobrovolníka na třídění známek, který nám ochotně pomáhá, a prosíme další případné zájemce o tuto práci, aby nás kontaktovali.

7 Propagací a spoluúčastí se podílíme na sběru použitého šatstva a jiných věcí organizovaném farní charitou na Starém Brně nyní už přímo do železničních vagónů.

Na závěr bychom se chtěli ještě jednou zmínit o Domově sv. Markéty, kde – jak se jistě pamatujete – jsme převzali již při jeho otevření patronát nad dětským koutkem. Vloni jsme (už po několikáté) poskytli z vašich darů finance na zakoupení spotřebních materiálů pro různé výtvarné výrobky maminek a dětí. 30. listopadu se konala v Domově vánoční výstava, kde

bylo možno tyto výrobky koupit. Tak se sami klienti Domova podílejí na zlepšení jeho finanční situace. Několik záběrů z výstavy otiskujeme.

Upřímně děkujeme všem dárcům a všem, kdo s námi v loňském roce spolupracovali a nás v našem snažení jakkoliv podpořili. Těšíme se, že i v letošním roce budeme moci s pomocí Boží plnit požadavky na naše služby kladené. Všechny vás prosíme o modlitbu – za pracovníky charity, za dobrovolníky i za klienty. Děkujeme!

Kaďourkovi

Tříkrálová sbírka

aneb

*Jak to viděl ten, který nebyl ani černý,
ani vzadu.*

Letošní sbírka proběhla v duchu, co by člověk neudělal pro charitu a není nic lepšího než se ztrapnit, když jsou z toho prachy.

Vyrazili jsme kupodivu ve třech (kytaru nepočítám) a dostatečně namašlení do města, kde jsme tušili jisté zisky. Tučné prkenice kolstojícího lidstva vybízely k následování.

Vyšli jsme přes město k Tescu a lačně obhlíželi movité páry. Za zpěvu, že i Ježíšek, ač bezmocný a nemluvicí, rozdává jablka, hrušky apod., jsme se obraceli na lidstvo. Ale člověk skrblivý nechtěl odsypat ze svého měšce „ni tolárek“ a radši zpupně odvrátil pohled, když jsme dodávali „dej vám pán Bůh své požehnání!“ Ale snad kouzlo mizejících Vánoc, nebo naše očividná chudoba způsobily, že se nakonec i naše kasička rozchřestila. A tak s pocitem slušně vykonané práce jsme se ohřívali u topení v Tescu a bylo nám blaze.

P. S.:

- Rozhovor z podchodu u Tesca, když nás oslovil jeden bezdomovec: „jo, vy sbíráte prachy, tak počkej, já vám něco vyžebrám.“ Načež začal somrovat na kolemjdoucích. Poté nám udělil několik dobrých rad, kde se dá přespat, aby nás neobrali a pozval nás na krabicový víněčko.

• Nemnohý peníz v naší kasičce byl nám poskytnut na muslimy a Afganistan, protože jeden z nás byl v nastrojení nápadně podobný jistém fousatému pánovi, kterého všichni hledají. Chtěli jsme jej pak vyměnit za 25 mil \$, ale neuměl dobře afgánsky.

Na závěr bych rád podotknul, že sbírat je dobrá věc, zvláště, jde-li o peníze.

Vik

Já chci do kostela! Tancovat!

těžký život rodičů

Kdybychom měli mobil, nemohla by ostuda dojít tak daleko. Ráno na svátek svaté Rodiny jsme dorazili do kostela téměř včas – minutu po jedenácté. Boční vchod do kaple však byl zamčený. Nastala ta nejhorší varianta – museli jsme vejít do kostela středem, tedy do levé boční lodi.

Ještě ráno jsme uvažovali, že se rozdělíme a půjdeme každý zvlášť, ale z nějakého důvodu k tomu nedošlo. Teď nezbylo než doufat, že naše děti vydrží aspoň deset minut v relativním klidu, abychom mohli čestně vejít do kaple presbytářem. Nevydržely to ani tři minuty. Ta dvouletá začala křičet ve stejném rozpoložení, jako když tahají králíka za uši z králíkárně. Táta ji duchapřítomně chytil do náruče a uháněl z kostela. Starší zmlkla, a tak mě napadlo, že to tu ještě chvíli vydržíme. Křik zdáli neutichal ani po pěti minutách, proto

jsem ji zanechala v kostele pod ochranou anděla strážného a několika „tet“ v první lavici a šla zkontrolovat stav. V kostelní předsíni čekal nasupený manžel: „Kde jste? Myslel jsem, že půjdete za námi! Nechali jsme v kočáru čepici a nemohu ji tahat ven na mráz.“ „To mě nenapadlo,“ povzdechla jsem si a vzala králíčka do náručí. Okamžitě z něj bylo spokojené, trochu popotahující miminko, a já jsem se rozhodla vrátit do kostela. Vyzvedla jsem si u anděla strážného starší dceru a důstojným krokem jsme odkráčely kolem ministrantů do kaple. V přemíře optimismu jsme tam zanechaly kočár, obě čepice a jednu bundu.

Holky se brzy pohádaly o tučňáka s mávajícím ploutvemi a pak malá začala křičet: „Já chci do kostela! Tancovat!“ – „To by dopadlo,“ zděsila jsem se při vzpomínce, jak si ta starší v jejím věku blízko obětního stolu svlékala punčocháčky. „Tady zůstaneš!“ Králíčkův křik zmohutněl a já jsem propadla panice. Kaple je zamčená, jsme v pasti. A i kdyby ne, v boční lodi máme povoz, tatínka a svršky. Dvakrát dostala na zadek, nic nepomohlo. V zoufalství jsem na ni řvala: „Neřvi!“, že to museli slyšet minimálně u obětního stolu. Kupodivu se uklidnila.

Kdybychom měli mobil, zavolala bych tatínkovi do levé boční lodi: „Je zle. Sežeň rychle u ministrantů klíče od kaple, vezmi kočár a nezapomeň zkontrolovat, jestli je v něm všechno. Jedeme domů!“ Takhle jsme to museli vydržet až do konce a s námi blíže neznámý počet ušitých svědků (=nikoliv šitých, nýbrž majících uši). Už mám novoroční předsevzetí: koupíme mobil.

Před svatým přijímáním jsem zjistila trapas č. 1: dveře do kaple nebyly na zámek. Patrně je odemkli nedlouho předtím, než jsme přišly. A trapas č. 2: v sakristii byl celou dobu pan farář.

Tímto se omlouvám všem, kteří měli „zpestřenou“ slavnostní bohoslužbu.

Pavla Holíková

Expedice 2001

na návštěvě v Sýrii

Milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou první pokračování deníku z cest po východním Turecku a Sýrii, volně navazující na obdobný deník z cesty po Íránu, který před časem vycházel v Tomáškově. Málokdo ví, že tenkrát začal v našem jediném oblíbeném farním časopise vycházet pouze shodou okolností. Původně jsem totiž redakci slíbil reportáž z jedné svatby, kterou jsem však nedodal, a proto byl náhradou nabídnut k uveřejnění íránský deník. Toto vpravdě šťastné řešení mělo dva pozitivní důsledky. Za první lze považovat to, že jsem slibovanou reportáž o svatbě nenapsal. Mladí svobodní muži mají tendenci podceňovat význam tohoto okamžiku a domnívají se, že se jedná o záležitost veskrze veselou. V tomto duchu se pak většinou nese i jejich vyprávění, které často rozbouří hladinu jinak klidného veřejného mínění. Takovému nebezpečí bylo třeba se vyhnout, už proto, že jsem byl na svatbě účasten jen částečně a mé líčení by nebylo úplné. Hrál jsem

hru v ulicích města a obřadu přihlížel v několika málo okamžicích. Podvědomě jsem cítil, že článek o tom, jak mne bolely nohy a jak jsem nenašel žádné cukroví, by svatebčany neuspokojil a mohly by se právem cítit dotčeni. Rozhodl jsem se prokázat dobrou vůli a o svatbě vůbec nepsat, díky čemuž nedošlo ke snížení vážnosti a důstojnosti nové mladé rodiny, zároveň mohla být založena hezká tradice čtení na pokračování.

Průběžné publikování zápisků z cest s sebou přineslo několik překvapení. Už jen to, že nikdo z dotčených – tj. v cestopise zmiňovaných – se neozval a nedomáhal se omluvy a odškodného (Ne snad, že by na to měl nárok – ale je s podivem, jak často naráží má snaha o pravdivé vyličení událostí na zkreslené vnímání druhých). Dále mne potěšilo, že cestopis zaujal více lidí než jsem čekal, a že ohlasy byly povětšinou kladné. Z toho důvodu se redakce rozhodla pokračovat v nastoupené cestě a začala vkládat do Tomáška čtení na pokračování s názvem Pokoj a dobro. Dílo bylo poněkud rozsáhlejší, což plynulo z toho, že bylo tvořeno kolektivem autorů, z nichž každý dostal prostor.

K tomu, aby jste se na stránkách farního časopisu mohli opět setkávat s cestovateli (Žirafa, Gert, Keprník, Klokan, Koala) a blízkovýchodními reáliemi, bylo zapotřebí vyčkat, až jim uvolní prostor výše zmiňovaný Pokoj a dobro. To se stalo těsně před Vánoce, takže nyní nezbývá než popřát příjemné čtení deníku z cesty po exotických krajích, z cesty poučné i zábavné.

Gert

EXPEDICE 2001

Než se cestovatel vydá na cestu, musí mít jasno v několika věcech. Například by měl vědět, s kým chce jet. Klokan, kterého omrzely výpravy v čistě pánské společnosti, navrhl vzít Žirafu, se kterou má zřejmě velké plány. Tento požadavek jsme nepovažovali za problematický, a tak jela s námi. Kromě toho se k nám měl v půli cesty připojit Keprník.

Cestovatel by měl také vědět, jak chce cestovat a za kolik. V důsledku toho se naše výprava postupně scházela a rozcházela, protože Koala letěl letadlem do Istanbulu a zpět odlétal z Allepa; Keprník přiletěl a odletěl z Damašku a my ostatní jsme cestovali výhradně autobusy.

Dobrodruh na cestách by měl také vědět, kam vlastně má namířeno. My jsme letos zatoužili jet do Arménie, kde probíhal Svatý rok, 1700 výročí převzetí křesťanské víry. Chtěli jsme využít tohoto slavnostního období, slibujícího otevření budov uzavřených a odhalení věcí skrytých. V rámci tohoto výročí probíhaly opravy starých chrámů a celá země se všemožně připravovala na návštěvu papežovu a naši,

avšak nám letos nebylo přáno, jak se brzy dozvíte.

Přípravy začaly sháněním víz – gruzínská i arménská ambasáda sídlí ve Vídni, takže jsme si jednoho červnového dne vyjeli na malý výlet do rakouské metropole. Arménské velvyslanectví sídlilo v jednom bytě ve starém činžáku, takže stačí malé přehmátnutí k tomu, aby vás ve dveřích nevítal pan velvyslanec, ale pan Schmied vyhlízející pošťáka. My trefili správný zvonek hned napoprvé a tak jsme celkem rychle přešli k věci. Zástupce ambasády nám nabídl dvě možnosti: víza si buď koupíme u něho, zaplatíme 50 USD na osobu a počkáme tři dny, nebo si je koupíme na hranicích gruzínsko-arménských za 20 USD. Prý ať usoudíme, co je pro nás výhodnější. Rozhodli jsme se pořídit si víza na hranicích, protože bez pasů bychom z Rakouska neodjeli.

Na gruzínském velvyslanectví vyřídili víza na počkání za cca 250 ATS a my tím vyřídili obtíže s vízy (syrská víza se získávají v Praze a je to zcela bez potíží). Čekaly nás ovšem ještě problémy s výstrojí, umocněné tím, že jsme odjížděli 3 dny po příjezdu z tábora. Ty tři dny byly naplněny shonem, ruchem a chaosem, kteréžto činnosti ukončil až odjezd.

Odjezdem vyvrcholila přípravná fáze, kterou doprovázely několikeré rány osudu, vyznačující se ani ne tak železnou pravidelností jako spíše ryzím, zdrcujícím charakterem. Tak například já jsem se v neděli před úterním odjezdem dozvěděl, že jsem slíbil obstarat stan. Závazek jsem uznal, neboť po několikerém hledání jsem našel papír, na jehož okraji bylo skutečně

napsáno: Stan. Nelíčený údiv nad tím, jak jsem mohl něco takového slíbit, nepomohl. Doma jsme nikdy žádný stan neměli, protože když bylo potřeba, dal se půjčit oddílový. Půjčit stan nešlo, protože nikdo z oddílu nevěděl, kde se stany nalézají, zato všichni věděli, že existují alespoň tři kusy. Dostal jsem hlášku, že jeden je u Čolka, který se však tou dobou nalézal v USA; jeho sestra na mou otázku, jestli je u nich stan, odpověděla překvapeně: „Stan?“ a když jsem ve snaze objasnit situaci vysvětlil, že by ho měl mít Čolek, odpověděla: „Čolek?“, z čehož jsem pochopil, že stan nedostanu. Nakonec se jeden exemplář objevil u Káčete. Když jsem ho od něj přebíral, řekl mi, že ho rozbaloval a že nic nechybí.

Dalším problémem byl vaříč. Když jsem v úterý 2 hodiny před odjezdem balil, zavolal mi Koala a řekl, že u oddílového vaříče, který se mu podařilo získat rovněž u Káčete, postrádá několik součástí nedůležitých, bez kterých se vařit dá, a jednu zásadní, bez které se vařit nedá. Navrhoval koupit nový za mé laskavé asistence, která neměla demonstrovat pevné a nerozlučné přátelství, jak jsem se zpočátku domníval, ale umožnila dosáhnout studentské slevy na úkor mého drahocenného času. Za deset minut mě vyzvedl autem.

„Sleva,“ zdůraznil Koala, „je k nezaplacení, a proto se při loučení omezím pouze na slova díky.“

Pak ještě chvíli hovořil o nezodpovědnosti Káčetově, který nevěnuje svěřenému majetku náležitou pozornost a uchovává a předává nefunkční vaříč. Gratuloval si k nápadu zkontrolovat převzatý vaříč a

potom se mě zeptal, kde jsem sehnal stan. Abych to zamluvil, řekl jsem, že už ho mám zabalený hluboko a nový že stejně neseženeme, a tak bude lepší odložit okamžik pravdy co nejdále pro případ, že by byla nepříjemná. U toho jsme zůstali.

To nejhorší však přišlo na nádraží, kde se ukázalo, že se nedostává slivovice, která nás na cestách zachraňuje před všemi nemocemi a neduhy, navíc řeší problémy s nespavostí a v krátkém časovém období je schopna vyřešit problémy prakticky všechny. Po krátké revizi se ukázalo, že máme pouhopouhých 0,5 litru. Klokan tedy přemluvil svou paní matku, aby další láhev dala Koalovi s sebou do letadla. Koala se snažil argumentovat tvrzením, že hořlaviny do letadla nepatří, ale my jsme mu řekli, že po něm nikdo nechce, aby ji zapaloval, a Koala nakonec ustoupil.

Pak přijel autobus.

Pak ještě jeden a to byl ten správný. Byl úplně plný až na tři místa úplně vzadu, kam si chodil zdřímnout druhý řidič, když zrovna nekouřil s prvním řidičem vpředu. Někdy se tam chtěl natáhnout i řidičův poskok, svérázný produkt turecké autobusové kultury, který se v tureckých autobusech vyskytuje (teoreticky) za účelem zpříjemnění jízdy poskytováním tekutin nebo pochutin a jiných služeb cestujícím. Výsledkem přemísťování řidičů a poskoka bylo, že nám znepříjemňovali cestu do Istanbulu přesunováním z místa na místo.

Z minulých cest jsme byli zvyklí na tradiční zastávky u tureckých hospod ve všech státech, kterými jsme projížděli. Letos však tyto zastávky odpadly, buď

z důvodů krachu pohostinství nebo vzájemných turecko-tureckých vztahů. Zastavovalo se jinde a méně často, poskok pak svými hláškami podával důležité informace osazenstvu autobusu. Například věta „Či lidi, jeden marek.“ naznačovala, že se na záchodech platí tvrdou měnou, slova „dvacet minut“ znamenala tříčtvrtěhodinovou pauzu.

Ve čtvrtek ráno jsme v 6.00 místního času dorazili do Istanbulu. Rozespálí jsme vystoupili z autobusu a začali postupovat podle plánu cesty, připraveného v Brně. Prvním úkolem bylo sehnat lístky na autobus do Jerevanu. Při zběžné prohlídce nádraží jsme našli jednu společnost, která inzerovala jízdy do arménského Jerevanu denně ve 21.00. Lístky prodával Turek, který byl překvapen, že po něm někdo něco chce, když on po nikom nic nechce. Když jsem mu vysvětlil, že chci lístky pro čtyři osoby do Jerevanu, tvářil se, jako by se mu děla velká křivda a raději odešel. Chvilí vyčkával ve skrytu, jestli neodejdu taky, ale já byl neústupný a tak se zase vrátil a znechuceně mi prodal lístek na zítřejší den na 18.00 za 50 USD na osobu.

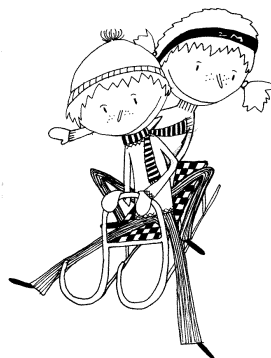
S lístkem v kapse odjeli jsme do oblasti levných hostelů na Sultan Ahmet. U Modré mešity nás odchytl náhončí hostelu Ararat, ubytovacího zařízení, jehož hlavní a jedinou výhodou byla nízká cena. Ubytovali jsme se ve třílůžkovém pokoji, protože Koalovi by postel byla stejně krátká a spaním na zemi, jak jsme se s Klokanem a Žirafou shodli, si Koala vlastně jenom pomůže. Protože Koala byl tou dobou na cestě na letiště do Prahy, nemohl nic namítat. Po prohlídce Modré mešity a chrámu Hagia

Sofia (vstupné 2,5 dolaru na ISIC) jsme se usadili v zahradách paláce Topkapi k jídlu. Před odchodem z hostelu sbalil Klokan všechny potraviny podléhající zkáze, které se podle instrukcí Žirafy měly sníst. Když je Klokan rozbalil, začali jsme se bavit o tom, jestli tyto potraviny už zkáze nepodlehly a jestli by po jejich požití nehrozilo podobné nebezpečí i nám.

pokračování příště

Silvestr s Vaškem

Sraz byl posunut (kvůli spánkovému deficitu většiny účastníků po půlnoční mši) z šesté hodiny ranní na osmou. To se bohužel nedoneslo k uším Káčete, který měl alespoň možnost zahájit den mší svatou s přínosným kázáním.

Cesta byla veselá především díky vyprávění dobrodružných zážitků převážně z klučičích akcí a taky díky (nejen) Hyňálovým karetním hrám (kde došlo k jistým neshodám mezi Káčetem a Brtníkem, který by si občas vlezl až na okno, jen aby viděl Káčeti do karet. Ten mu to však plně vynahradil při jinak poměrně nenáročném karetní hře „záchod“). Sněhová kalamita v Bruntále nabyla tak hrozná, jak se mohlo z televize

zdat, a tak jsme se v pořádku dostali až do Karlovy Studánky.

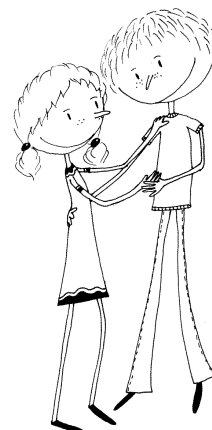
Hned první večer jsme si dali pořádně do těla – totiž hrou, kdy měly čtyřčlenné výpravy dobýt co nejvíce označených vrcholů. Naše skupinka sice nenašla ani jeden, zato jsme se doslova vyplazili až na Ovčárnu.

Pro velké sněhové nadšení jsme podnikli tři běžkové výlety. Hned na prvním jsme se rozdělili na „silnější“ a „slabší“. Slabší se však za svůj výkon nemuseli vůbec stydět. Viděli neuvěřitelné krásy zimní přírody a pro malé nedorozumění s klíči výlet ukončili v cukrárně.

Druhý výlet byl o poznání veselejší, jelikož jsme jeli všichni dohromady. Trasa byla velmi zajímavá a každou chvíli aktuálně upravovaná. Vystrachali jsme se pracně na hřeben a vzápětí sjeli velmi akčně dolů, kde nás opět čekalo mírné, táhlé stoupání v naprosto úžasné krajině. Pocity účastníků se však poněkud různily. Třeba Mates s Danem měli sice nové a krásné avšak podkluzující a téměř nena-mazatelné běžky.

Samotného Silvestra jsme si zpestřili oblíbeným tancováním, výbornou večerí a poučnými pohádkami. O půlnoci jsme se vydali na kopec nad sjezdovkou a přelom roku řádně oslavili stručnými přípitky, prskavkami a upřímnými přáními. A pak začal maraton zpívání, jezení, pití a povídání. Nad ránem se ještě pár nadšenců vydalo sáňkovat a po krátkém, zaslouženém spánku jsme oslavy dovršili novoroční mší svatou.

Nikomu z účastníků bych upřímně nepřála ono známé „Jak na Nový rok, tak po celý rok.“ Krom toho, že jsme rozbili sánky a Helčin nos, jsme stihli hned 2× ztratit prý jediné klíče. Jinak byla ale celá akce úžasná a děkuju všem, kdo se na její osobité atmosféře podíleli.

Veve

Skorotýden v Dolní Bečvě

Silvestr na sněhu

Poslední dny loňského roku se nesly ve znamení sněhem zafúkaných vrcholků Beskyd, ke kterým jsme vzhlíželi z dědiny zvané Dolní Bečva. Skupina cca 30 lidí se rozhodla strávit zde poslední dny roku 2001. Protože se jednalo o lidi, kteří nepostrádali sportovního ducha, byly běžkařské výlety do blízkého i vzdáleného okolí denním chlebem. Tento chléb byl bohatě obložený romantickými panoramaty zimní přírody a také studiem interiérů valašských hospod. A protože nejen chlebem živ jest člověk, nechyběl ani čas na duchovní rozjímání a návštěvu místního kostela v době mše i mimo ni.

Ve večerních hodinách jsme se denním výletem unavení uchýlili ke zpěvu

v doprovodu kytar. Vrcholem byla tisková konference přítomných vědeckých kapacit a terénních pracovníků na téma morfologie a životní styl sněhuláků rodu *snehulus silvestris* a *snehulus domesticus*. Tato konference se vedla v duchu mlžení informací a názorových střetů jak fundovaných odborníků, tak i přítomné veřejnosti. Pro nás všechny sluchově postižené (v místnosti byl opravdu hluk) probíhal i precizní simultánní překlad do znakové řeči. Děkujeme, Čolku! Šokující zpráva o výskytu neznámých bytostí v Beskydech proběhla po konferenci denním tiskem. Bohužel, novináři dali přednost nic neříkajícím svědectvím místních občanů před názorem přítomných odborníků.

Jak už to při takových akcích bývá, pět dní uteklo jako voda. Novým rokem jsme se nechali přepadnout na návrší za svitu lampiónů a pablesků vzdálených ohňostrojů. Necht' se splní obsah novoročních přánítků. Hurá!

Saša

Povídka

„Tak dost!“ maminka otevře dveře dětského pokoje a klubko prudce oddechujících kluků se rozmotá. „Už se nepamatujete, co jsme si povídali o jednotě?“ maminčin hlas je přísný a trochu se chvěje.

„Však jsme se na tom všichni sjednotili, že už je nezbytně nutné se pořádně poprat!!!“ nejstarší Tomáš má odpověď

vždy připravenou. „Podívej, jakej binec udělal Lukáš ve skříní. To je haluz!“

Maminka zná pořádkumilovnost svého prostředního syna, a tak se ani nedívá do skříně, ale na Lukášovo levé oko, které krásně natéká a barví se do modra. „Kdybych měl svůj pokoj, jako všichni kluci u nás ve třídě,“ pokračuje Tomáš a v hlase má ještě kus rvačky, „to by bylo snadné vytvářet jednotu – třeba s evangelíky, baptisty, řeckokatolíky, unionisty, apoštoláky i s jehovisty a muslimy, jestli chceš!“

Hm, v náboženství asi dával pozor, blesklo mamince hlavou. „Ale takhle jsme si o tom přece nepovídali. Vy máte žít v jednotě a v lásce se sebou navzájem – všichni tři, se svými spolužáky, s učiteli a taky s tátou a se mnou.“

„Ale když mně Lukáš rozbil všechny modely,“ nejmladší Jonáš má v hlase slzičky, ne vztek, „a taky mi roztrhl tuhle novou mikinu. Odpuť mi to, mami,“ to už se Jonáš rozbřečí nahlas a utíká se schovat do mámina náručí. Je nejmladší, ale dobře ví, co úsilí to maminku stojí, aby chodili oblékaní tak pěkně jako ostatní kluci, včetně kapsáčů a moderních bund, co máma sama šije.

Maminka ráda odpouští, je-li o to požádána. „Neboj, sehnala jsem bezva nášivku s Jaromírem Jágrem. Díru zašijeme, našijem Jágra a budeš frajer.“ Jonáš honem utírá slzy a kývá: „Tak jo. A já si zatím zkusím opravit ty modely.“ „No, ale nejdřív musím udělat pořádek ve skříní, to by kluci sami nezvládli.“

„Cože? Nezvládli? Přece to nebudeš dělat ty, když jsme to rozházeli my!“ Vida, Tomáš už neříká, že ten nepořádek udělal Lukáš, i když tomu tak určitě bylo. Že by ta jednota?

„Lukáš mi to bude podávat – kdyby rovnal, nadělal by z toho samé chuchvalce – a já to srovnám, že bude i táta koukat!“

„Jen aby nezačal vyprávět o vojně, o komínkách a šikaně,“ Lukáš už se taky rozkoukal, i když jen jedním okem.

„No, vždyť jste to slyšeli jen padesátkrát,“ směje se maminka, „co bych měla říkat já.“

Jonáš už se převlékl, podává mamince mikinu a ohlíží se po zničených modelech. Tom si všimne jeho pohledu. „To bys sám nezvládl. My ti s Lukynem pomůžeme, až uklidíme skříň.“

Maminka usedá k šicímu stroji s hřejivým pocitem. Tak kdyby to šlo vždycky. Aby nemusela přikazovat, aby kluci sami pochopili, co je správné. Už zašila díru a přišívá nášivku s Jágreem, byť je jí právě tento hokejista z duše protivný. Stroj se zastaví. Ach jo, ta jednota! Maminka šije dál a snaží se Jaromíra moc nepopíchat.

– s –

Admiral Ben Bow Tavern

Tak jako každý rok, rozhodlo se několik mladých lidí strávit přelom roku uprostřed hustých hvozdů, daleko od všeho shonu a

ruchu civilizace. Akce nesla název Admiral Ben Bow Tavern podle proslulého ubytovacího zařízení z knihy Ostrov Pokladů. Veškerá podobnost s oblíbeným výletním místem pirátských trosk a vyvrhelů však začínala a končila v odloučenosti staveb. Jak anglická taverna, tak i Františkova chata, byly vybudovány ve značné vzdálenosti od jakýchkoliv lidských sídel, což je zarážející zejména v případě zmiňované hospody, v případě chaty je to však příjemné a žádoucí.

Již sama cesta k chatě ukázala, že se bude jednat o akci pro celé muže/ženy/lidi. Závěje sněhu dosahovaly do půli stehů, monotónnost pochodu narušovaly jen místa se sněhem navátým do výše pasu. Po příchodu k chatě jsme se začali zabydlovat. Chata byla vyzdobena texty pirátských lidových písní, mapami s křížkem, označujícím umístění pokladu, a značnou zásobou jídla a ovocných šťáv upravených několika způsoby. Když se chatou začalo rozlévat teplo z kamen a Keprník zprovoznil plynovou lampu, začalo být v místnosti útulno a příjemně. Takto to vydrželo až do našeho odjezdu.

Celý pobyt se nesl ve znamení touhy po objevování. Tak například již první večer jsme zjistili, že dřevěná jednomístná útulna pro lidi v tísní byla přesunuta neznámo kam. Smutný fakt, který si vyžádal několik průzkumných výprav neúspěšných a jednu výpravu úspěšnou. Charakteristická stavba se srdíčkem na dveřích byla objevena nad chatou a záhy k ní byla prokopána cesta mezi závějemi. Později přibylo i osvětlení.

Teplé světlo svíček umístěných ve sněhu se rozlévalo po úzké stezce a jako světla majáků vyznačovalo přímou cestu z rozbouřených vod společenského života do bezpečného přístavu osamělosti.

Nicméně nebylo by spravedlivé omezovat se ve vyprávění o naší plavbě pouze na líčení krátkých výpadů do blízkých závějí. Vždyť celá posádka každý den vyrazila na běžky (čti vodní lyže), na kterých urážela všechny cesty a běžkařské tratě v okolí, některé i víckrát. Z důvodů neustálého sněžení stopy z předchozího dne zapadávaly, a tak jsme každé ráno vyráželi do nově zasněžené, neporušené krajiny, ve které stopy našeho snažení nevydržely déle než půl dne. Dopřáli jsme si také radost z prošlapávání nových cest, kterými ostatní lyžaři z jakéhosi důvodu opovrhovali. Nikdy nezapomenu na báječný sjezd v hlubokém sněhu do sedla pod Lysinou, a na pohled na upadající mládež. Berta, která měla kvůli batohu na zádech problémy se stabilitou, odmítla jet na lyžích a sundala je. Zabořena po pás ve sněhu vypadala velmi stabilně. Někteří odvážlivci jeli přímou cestou dolů, využívajíc při brždění všech částí těla. Jiní zvolili konzervativnější strategii a křižovali lesem kolem cesty. Všichni delegáti sjezdu se nakonec sešli dole, kde se podělili o svou radost ze života a čokoládu.

Dalším zaznamenáníhodnou cestou byla výprava k tvrzi Bouda, ke které jsme z důvodu tradice ani letos nedojeli. Zato jsme mohli jet vlakem do zastávky Moravský Karlov a ukázat Koalovi obraz a nápis

na zdi zastávky, který praví, že Koala je medvěd placatej. Na hustě popsané zdi je to to jediné, co si může slušný člověk přečíst (nepočítáme-li nápis DPH; o autorovi nic nevíme, nemůžeme mu však upřít značnou dávku originality).

Večery jsme trávili vařením, jezením, pitím a zpěvem, kterážto kombinace nás ještě nikdy nezklamala. Také jsme vzpomínali na uplynulé roky a bilancovali. Někteří se rozvzpomínali na promarněné příležitosti, které jsou nenávratně ztraceny. Konkrétněji to byl Domink L., který litoval nevyužití příležitosti nabízející se před dvěma lety v Hanušovicích. Ona prchavá vteřina, šance ztracená v nenávratnu, se zhmotňovala v podobě věty: „Každé desáté pivo zdarma.“ Letos již nabídka neplatila a tak Dominikovi nezbývalo než tiše zašepat „Nikdy se nevrátí pohádka mládí...“ a setřít slzu z oka.

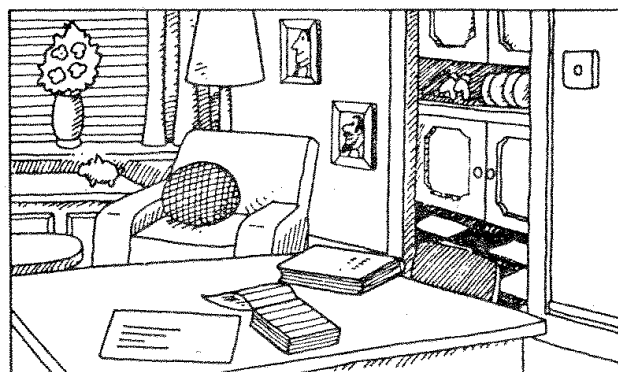
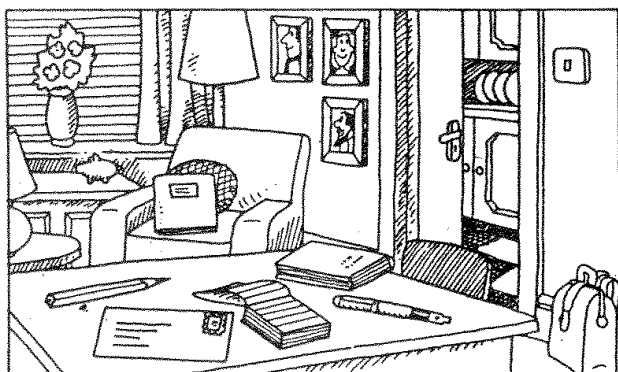
Původní záměr vyhnat posádku na cestu za pokladem se nezdařil; příliš dlouho se plavili v místních vodách a tak odmítali vydat se na riskantní cestu, majíce nedůvěru v podstatu a rozsah bohatství kapitána Flinta a mě. Zlomen tuhým odporem nepokoušel jsem se ani nakoupit a uschovat původně plánované ceny v pořadí: rum – rumové pralinky – rumové perníčky – rumunská mince. Místo toho jsme se věnovali stavbě klenutého oblouku ze sněhu. Gotický lomený nám spadl, a proto nezbylo než se pokorně vrátit k románské valené klenbě. S tou jsme slavili větší úspěch, protože klenutí vydrželo až do našeho odjezdu.

Silvestrovskou oslavou dosáhla celá akce vrcholu, nezbylo nám tedy nic jiného, než klesnout do údolí a nasednout do vlaku. Odjezdem vše skončilo – ale jen zdánlivě. Další vánoce se totiž nezadržitelně blíží.

Gert

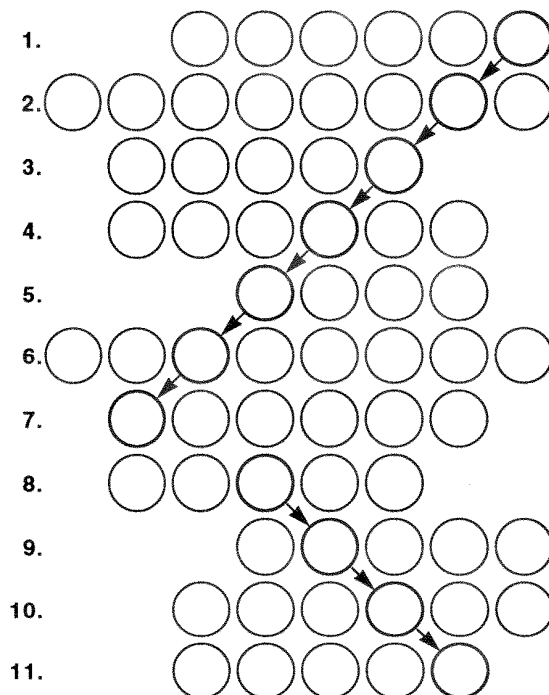
Pro nejmenší

Milí školáci, a to i středo- i vysoko-
čeká nás druhé pololetí (semestr). Tak
s chutí do toho! Co na spodním obrázku
chybí?

Pro bystré hlavy

**Bůh tak . . . (tajenka), že dal svého jedi-
ného Syna, aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.**

LEGENDA KE KŘÍŽOVCE:

1. Město, kde se narodil Pán Ježíš
2. Pán Ježíš . . . dceru Kananejské ženy.
3. Jeden ze slovanských věrozvěstů
4. Město, které Bůh zničil, protože tam byli hříšní lidé.
5. Při Večeři Páně se podává chléb a . . .
6. Pán Ježíš je náš . . .
7. Reformátor z roku 1517
8. Vztah, který máme mít k bližním
9. Bible je Písmo . . .
10. Třetí z trojice víra, láska . . .
11. Země, kde žil biblický Josef